

پرسش ۱۲: ویژگی‌هایی که شما را شایسته‌ی این مهم نموده، کدام است؟

السؤال/ ۱۲ : إلى السيد المحترم أحمد الحسن

تحية طيبة ..

ما الموصفات التي أهلتك لهذه المهمة أو لنقل ماهية الموصفات التي ميزتك عن باقي أبناء الشيعة لكي يختارك مهديكم لسفارته؟؟؟ وشكراً

reta jorz - امرأة مسيحية - ۲۵ / ربيع الأول / ۱۴۲۶ هـ . ق

به سيد بزرگوار احمد الحسن

با عرض سلام و تحيات پاک....

ویژگی‌هایی که شما را شایسته‌ی این مأموریت کرده یا ویژگی‌هایی که شما را از دیگر فرزندان شیعه متمایز ساخته است تا مهدی (ع) شما را برای جانشینی و نمایندگی خود انتخاب کند کدام‌ها هستند؟ با سپاس.

Reta Jorz - زن مسیحی - ۲۵ ربيع الأول ۱۴۲۶ هـ ق

الجواب: بسم الله الرحمن الرحيم، والحمد لله رب العالمين

عندما كلم الله موسى (ع)، قال له: إذا جئت للمناجاة فاصحب معك من تكون خيراً منه، فجعل موسى (ع) لا يعترض أحداً إلا وهو لا يجترئ أن يقول أنني خير منه، فنزل عن الناس وشرع في أصناف الحيوانات حتى مرّ بكلب أجرب، فقال: أصحب هذا، فجعل في عنقه حبلاً ثم مرّ به، فلما كان في بعض الطريق نظر موسى (ع) إلى الكلب، وقال له: لا أعلم بأي لسان تسبح الله فكيف أكون خيراً منك؟ ثم إن موسى (ع) أطلق الكلب وذهب إلى المناجاة. فقال الرب: يا موسى أين ما أمرتك به؟ فقال موسى (ع): يا رب لم أجده، فقال الرب: يا ابن عمران، لولا أنك أطلقت الكلب لمحوت أسمك من ديوان النبوة [14].

پاسخ:

بسم الله الرحمن الرحيم، والحمد لله رب العالمين

زمانی که خداوند با موسی (ع) سخن گفت، به او فرمود: هر وقت به مناجات آمدی با خودت کسی را بیاور که تو از او برتر باشی. موسی (ع) به هر کسی که برخورد می کرد جرأت نمی کرد به وی بگوید از او برتر است. پس انسانها را رها کرد و سراغ حیوانات رفت تا اینکه از کنار یک سگ بیمارِ گر گذر کرد. گفت: این را می برم. بر گردنش ریسمانی نهاد و آن را به دنبال خود کشید. اندکی از راه را رفته بود که موسی (ع) نگاهی به سگ انداخت و گفت: نمی دانم تو با کدام زبان خداوند را تسبیح می گویی؛ پس چطور می توانم از تو برتر باشم؟ موسی (ع) سگ را رها کرد و به مناجات رفت. پروردگار فرمود: آنچه به تو امر کردم کجا است؟ موسی (ع) فرمود: پروردگارا، نیافتمش! پس پروردگار فرمود: ای پسر عمران، اگر آن سگ را رها نمی کردی قطعاً نامت را از دیوان پیامبران محو می کردم [15].

وَأَنَا الْعَبْدُ الْحَقِيرُ لَا يَخْطُرُ فِي بَالِي أُنِي خَيْرٌ مِنْ كَلْبٍ أُجْرِبُ، بَلْ أُرَانِي ذَنْباً
عَظِيماً يَقِفُ بَيْنَ يَدَيِ رَبِّ رَوْوْفٍ رَحِيمٍ.

أحمد الحسن

من بنده‌ی حقیر به فکرم خطور نمی کند که از سگ مریضی هم برتر باشم؛ چرا که پروردگار رؤوف رحیم مرا از گناه بزرگم در پیشگاهش آگاه ساخته است.

أحمد الحسن

[14] - راجع: عدّة الداعي: ص 204.

[15] - رجوع نماید به عدّة الداعي: ص 204.